

Какъ лазурно е небето
като детскитѣ очи.
Станѣ извило ширинето
трепка въ багри и лжчи.

Пада вечеръ надъ земята,
мигатъ златнитѣ звезди;
сякашъ Богъ отъ небесата
дивни приказки реди...

Пролѣтъ свѣтла, пролѣтъ чудна
пѣстроцвѣтенъ вий вѣнецъ.
Татъкъ птица ранобудна
кърши сребренъ гласецъ...

А надъ ширнитѣ полета
свѣтятъ-гаснатъ рой искри:
тамъ свѣтулки нѣжно шетатъ—
прѣскатъ радостъ и лжчи.

Пролѣтъ цвѣтна, пролѣтъ дивна
пакъ пристигна вечъ при насъ;
надъ родината ни свидна
екна сладкиятъ ѝ гласъ!...

Недѣлчо Тинчевъ

СТАРИЯТЪ ОРѢХЪ

Мойта скжпа родна стрѣха
сгушена е подъ орѣха,
който съ мощни върхове
пази я отъ вѣтрове.

Лѣте въ неговата сѣнка
на зелената полянка
ний играемъ по цѣлъ день,
всѣки веселъ и засмѣнъ.

На Гергьовдень пѣсни пѣемъ,
на орѣха се люлѣемъ.

Есенъ пѣкъ отъ наш'та стрѣха
ний обрулваме орѣха

Щъркѣтъ щомъ дойде отъ югъ
съ дълги пржти. И тогазъ
пакъ въ орѣха спрѣ се тукъ.
нему пакъ се радвамъ азъ.

Стариятъ орѣхъ! Срѣдъ двора
той израстналъ до простора!
Кжщата се въ него крий!
Въ сѣнката му растнемъ ний!

Лжчезаръ Станчевъ